

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECULL DE PREMSA –EDUCACIÓ–

DIMARTS 11 DE MAIG DE 2010

AVUI/PERIÒDICO	La Fundació Pere Tarrés reivindica l'educació en el lleure
AVUI	ICV-EUiA inicia una ofensiva contra Educació per frenar la reducció de mestres i línies de batxillerat
EL PAÍS	Ideas para después del 'no-pacto'
EL PAÍS	Ernest Maragall: "Ahora más que nunca, eficiencia social"
EL PERIÒDICO	Najat El Hachmi: "Prohibit als pares"
EL PAÍS	Eternamente cansados
EL PUNT	«S'ha millorat el model de beques salari destinades als universitaris»
AVUI	Les escoles d'arquitectes tècnics exigeixen saber si poden impartir el títol de grau

AVUI. 11.05.10

LA FUNDACIÓ PERE TARRÉS REIVINDICA L'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

La vintena de centres d'esplai de la Fundació Pere Tarrés acullen cada tarda uns 3.000 infants i joves en risc d'exclusió social, i és a partir d'aquesta experiència, iniciada fa anys, que el director general de la Fundació Pere Tarrés, Josep Oriol Pujol, defensa el paper de l'educació en el lleure per anar cap a la igualtat d'oportunitats i una societat més cohesionada. "Si volem avançar com a país, uns ciutadans plenament persones, no podem descuidar els espais educatius amb funció preventiva i que promocionen l'infant", va dir ahir a la conferència Estats del benestar, societat civil i sentit comú, a Tribuna de Barcelona.

En un marc de crisi, on moltes famílies tindran problemes per pagar les colònies d'estiu, Pujol va ser contundent a l'hora de reclamar a les administracions "el suport per a l'educació més enllà de l'horari escolar i llibertat d'acció". No es va estar d'afegir-hi la necessitat que es reconegui la feina feta per centenars d'entitats socials sense afany de lucre.

Comptant que el 17% dels infants viuen en condicions de pobresa i que aquesta situació sovint va lligada a absentisme, fracàs escolar, problemes de nutrició i risc de desequilibri psíquic, el director de la Pere Tarrés creu necessari apostar per la prevenció, en què "els centres oberts i esplais diaris són insubstituïbles".

Pujol també va parlar de la preocupació de les entitats no lucratives que fan atenció a les persones, perquè estan en inferioritat de condicions si han de competir amb empreses privades en concursos públics.

«LA INICIATIVA SOCIAL ÉS AVUI INSUBSTITUÏBLE»

El director de la Fundació Pere Tarrés, Josep Oriol Pujol, reivindica el paper de les oenagés davant la crisi

Josep Oriol Pujol, director de la Fundació Pere Tarrés –entitat social pionera en activitats d'oci educatiu a Catalunya– va aprofitar ahir la nombrosa presència de representants polítics que van assistir a la seva conferència a Tribuna Barcelona, el fòrum d'opinió d'EL PERIÒDICO, per formular una punyent reivindicació del paper «insubstituïble» de les entitats sense ànim de lucre en èpoques de crisi, al mateix temps que va posar sobre la taula tres serioses amenaces que planen sobre aquestes associacions: la competència de les grans empreses amb ànim de lucre, la retallada de les ajudes públiques i la burocratització d'aquestes últimes.

Enfront de la tesi que diu que siguin les administracions les que prestin directament tots els serveis, Pujol va explicar que les entitats coneixen millor que ningú les necessitats socials, tenen més agilitat per actuar i poden transmetre als governants la realitat, que passa, segons va descriure, «per aquesta família magribina que viu en

un pis sense llum d'on la volen fer fora per no pagar el lloguer» o l'augment de «la venda de bombones de butà petites per cuinar en vivendes on s'ha tallat els subministraments bàsics».

COMPETÈNCIA DESLLEIAL

El director de la Pere Tarrés va censurar la competència que pateixen les oenagés per part de «companyies constructores espanyoles» que competeixen en els concursos públics per prestar determinats serveis. En aquest sentit, va reclamar que en aquests concursos es tinguin en compte clàusules socials, perquè les associacions sense ànim de lucre inverteixen els possibles beneficis en més actuacions socials, mentre que la gran empresa privada no ho farà, cosa que «és lícita, però no és el mateix», va destacar Pujol, que va recordar a més a més que les empreses, a diferència de les oenagés, poden recuperar l'IVA que paguen per prestar els seus serveis.

Un altre punt negre que va destacar el responsable de la Pere Tarrés és l'«excés d'intervencionisme» dels governs que, arran del cas Millet, s'ha traduït en el fet que «es compliqui molt qualsevol tràmit i les administracions demanin el sou de tots els empleats» de les associacions.

Respecte a l'altra gran incertesa per a les entitats, la de les possibles retallades a l'Estat de benestar espanyol a causa de la necessitat de reduir dràsticament el dèficit públic, Pujol va animar els responsables polítics i la ciutadania a ajudar més les associacions socials i va proposar a les administracions una «redistribució» dels recursos.

En aquest sentit, es va preguntar si és sostenible dedicar el 40% del pressupost de la Generalitat a la sanitat sense començar a considerar sistemes de copagament d'aquests serveis entre l'usuari i l'Administració, o seguir dedicant quantitats importants a projectes d'energies renovables quan «hi ha ciutadans que necessiten lleties, arròs i cigrons per tirar endavant». De fet, aquestes ajudes, juntament amb l'economia submergida i la solidaritat que ofereix el si familiar, són els tres motius pels quals, segons Pujol, la taxa d'atur del 20% no ha derivat en un esclat social.

INFÀNCIA DESATESA

Però quan més contundència va fer servir el director general de la Pere Tarrés va ser a l'hora d'exigir al pròxim Govern català «el suport a l'educació que es porta a terme més enllà de l'horari escolar» i reclamar «llibertat d'acció» per exercir aquesta funció. «La infància, fora de l'aula, està sent desatesa quan hauria de ser una gran prioritat», va denunciar. I va concloure preguntant-se: «¿Ens creiem el model d'oci escolar o es tracta d'aguantar els nens de la forma més econòmica possible mentre no són a classe?».

JOSEP ORIOL PUJOL: GESTIÓ EFICAÇ I COMPROMÍS AMB VALORS

DE MONITOR A DIRECTOR

Josep Oriol Pujol coneix el món de l'esplai des de la base. Ha estat monitor, secretari del Moviment d'Esplais Cristians, director del servei de Colònies i ara director general de la Fundació Pere Tarrés. És llicenciat en Psicologia per la UB i diplomat en Direcció i Administració d'Empreses per Esade, i es nota, perquè en els seus nombrosos articles i conferències combina la lluita davant els problemes personals quotidians amb la defensa de la gestió econòmica eficaç de les entitats socials.

COMPROMÍS CRISTIÀ

Casat i amb dos fills de 18 i 21 anys, ha estat membre de la Fundació Catalunya Cristiana i forma part del consell executiu de la Universitat Ramon Llull. Defensa els valors del cristianisme enfront del mercat, l'hedonisme i una certa idea d'èxit que a parer seu no porta a la felicitat.

ACTITUD POLÍTICA

De tracte afable, amant de la lectura i de les excursions per la muntanya, els que més el coneixen el descriuen com un home treballador, lluitador, perseverant i detallista, fins al punt de comprovar personalment les petites obres de reparació quan era responsable de les cases de colònies.

Però la seva implicació social va més enllà de l'entitat que dirigeix i, com va dir ahir Leopoldo Rodés en la presentació de l'acte, Pujol es podria haver dedicat perfectament a la política.

[inici](#)

ICV-EUIA INICIA UNA OFENSIVA CONTRA EDUCACIÓ PER FRENAR LA REDUCCIÓ DE MESTRES I LÍNIES DE BATXILLERAT

El secretari de política municipal d'ICV, Màrius Garcia, ha anunciat aquest dilluns l'inici d'una ofensiva per portar als ajuntaments dels municipis 'afectats per la reducció de personal i el tancament de línies de batxillerat i escoles taller que està duent a terme el Departament d'Educació' mocions de rebuig de la mesura i per demanar al conseller Ernest Maragall que faci marxa enrere. Aquesta no és la primera topada d'ICV-EUiA amb Maragall després de l'exclusió dels ecosocialistes de la Llei d'educació de Catalunya (LEC). En la moció, ICV-EUiA manifesta la seva 'preocupació per la continuada presa unilateral de decisions que du a terme el Departament d'Educació'.

En un comunicat, la formació ecosocialista demana al conseller Maragall que la revisió de les necessitats de professionals o de les seves funcions es dugui a terme en el marc de les taules de planificació o dels consells escolars de cadascun dels Serveis Territorials al mateix temps que creu necessària 'la participació dels ajuntaments i dels sindicats docents'. La moció alerta que ICV-EUiA veu amb 'preocupació' la 'retallada d'oferta de batxillerats' nocturns i d'una línia, i la 'reducció de professionals' dels Centres de Recursos Pedagògics (CRP), els Equips d'Assessorament Psicopedagògic (EAP) i els tècnics de Llengua i Cohesió Social (LIC). La moció cita sindicats docents en afirmar que la reducció pot afectar fins a 200 professionals d'aquest àmbit, el que representa entre el 20 i el 24% del total. 'Aquesta reducció d'oferta i dels professionals en educació al país incompleix de forma flagrant el precepte establert a la LEC d'incrementar la despesa pública educativa', alerten els ecosocialistes.

A més, també critiquen la 'continuada presa unilateral de decisions que du a terme el Departament d'Educació de la Generalitat, que no contribueix a crear un clima d'entesa entre tots els agents educatius'. Aquestes mocions se sumen a les que la formació ecosocialista ja està presentant també en els consistoris municipals per rebutjar la reducció de les línies de batxillerat públic.

[inici](#)

IDEAS PARA DESPUÉS DEL 'NO-PACTO'

Gabilondo llevará a los distintos foros las medidas que les afectan - Las cesiones sectoriales tras el fracasado acuerdo complican la reforma

En el contexto del pacto educativo, todos los sectores (al parecer, menos el PP) estaban dispuestos a hacer concesiones para alcanzar ese gran acuerdo que diera estabilidad al sistema educativo. Pero un vez frustrado el intento, no está claro qué partidos, agentes educativos y sociales estén dispuestos a hacer esas cesiones a la hora de sacar adelante, como pretende el Ministerio de Educación, cada medida por separado. El ministro Gabilondo admitió la semana pasada que, sin el pacto, conseguir avanzar va a ser mucho más "lento y difícil".

Cayo Lara, el líder de Izquierda Unida, ha reclamado al Ministerio que, ahora que no habrá pacto, "corrija" el giro a la derecha y vuelva a planteamientos de izquierdas basados en defender la educación pública y laica "sin ningún tipo de matices". También CC OO hizo su advertencia: "Mantenemos serias objeciones respecto al papel que se asigna a la red de centros públicos". El PP no debería tener problemas con la mayoría de las propuestas, si se tienen en cuenta las palabras de su líder, Mariano Rajoy, que dijo que las propuestas son "sensatas", pero "insuficientes".

La idea del ministerio es llevar a cada foro (Parlamento, conferencia sectorial de comunidades, mesas con sindicatos y patronales, etcétera) sólo las medidas que les competen directamente. Las siguientes son algunas de las iniciativas:

- Dos vías en 4º de la ESO. A la propuesta de hacer un Bachillerato de tres años, en lugar de los dos actuales, hecha, entre otros, por el PP, el ministerio propuso hacer el último curso de la ESO (4º) más orientador: el alumno elegirá entre una vía orientada a la FP y otra, al Bachillerato, aunque ninguna condicionará la decisión final para elegir estudios posobligatorios. Esta medida ha creado malestar tanto en sectores progresistas como dentro del propio PSOE.

- Nueva estructura del bachillerato. La idea es volver a intentar que los alumnos que suspendan tres o cuatro materias no tengan que repetir 1º entero, sino sólo las materias suspendas, avanzando algunas de 2º. Esta opción la tiró para atrás el Supremo porque no lo contemplaba la LOE.

- Agrupación de materias en ámbitos. Los centros podrían hacer estas agrupaciones, especialmente en los primeros cursos de la ESO, para reducir el número de materias y profesores distintos que tiene el alumnado.
- Vías para repetidores. Los alumnos que vayan a repetir 3º de ESO podrán elegir entre repetir con medidas de refuerzo, ir a diversificación curricular (programas con contenidos suavizados y menos profesores), o a los programas preprofesionales (PCPI). La idea es incrementar estas opciones, que hasta ahora eran programas minoritarios para alumnos que repiten por segunda vez. Además, hay que cambiar los PCPI para que, si se aprueban los módulos obligatorios, se pase directamente a FP. La extensión de la oferta le toca a las comunidades.
- Programas cofinanciados. Hay muchas medidas que requieren del acuerdo de las comunidades para su puesta en marcha y que son cofinanciados. De hecho, ya hay algunos como el Educa 3 (de extensión de la oferta de educación infantil hasta tres años) o el Escuela 2.0 (de digitalización del sistema, al que de momento no se han sumado Madrid, Valencia y Murcia). Así, de ellos depende la extensión de la oferta de FP; de los planes de refuerzo de los alumnos que van mal (PROA) a más cursos de primaria y a la concertada (posible punto, este, de fricción); de los nuevos programas para los alumnos que van mejor en los estudios o el establecimiento de contratos programa con los centros.
- Mesas sectoriales. La negociación del estatuto que fijará una carrera profesional para los docentes se retomará en la mesa sectorial de la educación pública. En la sectorial de la concertada se tratará la homologación de los sueldos de los profesores de estos colegios con los de la pública y la revisión de las subvenciones. Tendrán mucho que decir las comunidades, que son al fin y al cabo las que pagarán los acuerdos económicos que se alcancen.
- Autonomía y dirección. La autonomía de los centros mencionada en las leyes, pero que nunca se termina de llevar a cabo, se volverá a plantear a los partidos.
- Ley de Economía Sostenible. Parte de las medidas sobre la FP que contiene el pacto están en el proyecto de Ley de Economía Sostenible. Por ejemplo, el cambio que requiere que los titulados en FP de grado medio se puedan sacar el bachillerato en un programa adaptado de un solo curso o el establecimiento de convalidaciones recíprocas de asignaturas entre FP y bachillerato, aunque se haya obtenido el título.

[inici](#)

EL PAÍS. 11.05.10

OPINIÓN

AHORA MÁS QUE NUNCA, EFICIENCIA SOCIAL

ERNEST MARAGALL, CONSEJERO DE EDUCACIÓN DE CATALUÑA

A mi entender, España ha hecho en muy poco tiempo, y con éxito, lo que muchos países han necesitado décadas para hacer. Partíamos del peso gris de una dictadura, consolidamos la democracia, incluimos en la Constitución el concepto de Estado democrático, social y de derecho, y en poco más de 15 años, con los gobiernos progresistas, se forjó un estado del bienestar próspero y equitativo.

Se trata de buscar nuevas fórmulas de organización, que den más sentido al objetivo marcado

Pero las cosas ya no son iguales. Ni en lo social, ni en lo económico. Sufrimos los efectos de una crisis económica de la cual, justo ahora, empezamos a ver algunos indicadores en positivo. El país ha cambiado. Baja demografía, cambios profundos en las estructuras familiares y llegada de la inmigración. Con toda la presión que ha significado sobre nuestros servicios públicos y con todas las contradicciones e intolerancias que la crisis ha puesto al descubierto.

A todo esto, nuestra economía ha ido perdiendo competitividad. Lo demuestran, entre otras cuestiones, los procesos de deslocalización que ha experimentado. Sectores que han vivido momentos económicos espumantes combinados con empleo de baja calidad y que una vez ha pasado la euforia han dejado al descubierto el gap de competitividad del conjunto de nuestra industria y servicios avanzados. Debemos introducir cambios de fondo, sin prejuicios: el catálogo de reformas pendientes es ya tan amplio como urgente.

En el caso de la educación, debemos de entrada recordar algunos aspectos previos. Nuestro país ha construido un potente sistema público en poco tiempo. Ha pasado de escolarizar universalmente a los alumnos de 6 a 14 años hasta hace sólo 20 años, a hacerlo hoy con toda la población entre los 3 y los 16. Y son muchos los

usuarios y usuarias de una cada vez más potente red de educación infantil de 0 a 3 años. En cambio, seguimos teniendo una pirámide invertida: un buen nivel de estudiantes en la educación superior. Y porcentajes bajos de graduación en estudios postobligatorios.

La cuestión es: ¿Cómo hacer que todos los recursos aplicados a la educación sean inversión y no gasto? ¿Cómo verificamos, contabilizamos, el retorno de esa inversión? ¿Tenemos conocimiento real de lo que administraciones y familias dedicamos a la educación? ¿Cuándo comparamos con otros países el porcentaje de la educación en el PIB tenemos en cuenta toda la aportación privada real?

En todo caso hay que seguir la senda incremental de los recursos dedicados a la educación pero añadiéndole un principio cada vez menos discutible, creo: la mejora de los resultados en nuestra educación básica -obligatoria y postobligatoria-, derivará de los cambios y transformaciones operados en los factores críticos que los condicionan, no del supuesto efecto automático de la dedicación de más y más recursos.

En ese sentido, al servicio de esa estrategia de mayor eficiencia social podemos identificar algunos principios y criterios útiles.

1. Invertir en calidad del profesorado estableciendo criterios de aptitud en los procesos de captación para la formación inicial y en los de acceso a la función docente.

2. Dirimir la confusión entre servicio público y función pública. Las escuelas no son negociados, ni los maestros y profesores son administrativos en busca o a la espera de plaza definitiva. Esto significa: carrera profesional, estímulo y reconocimiento relacionado con resultados.

3. Introducir las tecnologías de la información y la comunicación, instrumento imprescindible para la renovación pedagógica. Se trata de cambiar el concepto aula y de grupo de alumnos, apoderando la relación individual docente-alumno. Y todo ello con reducción explícita de los actuales e inaceptables costes de libros de texto y material didáctico.

4. Delimitar con claridad el concepto de gratuidad aplicada a la educación. Establecer ámbitos y formas de ejercer la corresponsabilidad: copago, autonomía para definir niveles de calidad al que cada centro quiere acceder. Y, sobre todo, definir un sistema potente de ayudas sociales con objetivos compensatorios, pero también para estimular la continuidad formativa y reconocimiento del mérito.

5. Aplicación generalizada de autonomía de los centros con puesta en marcha paralela de un sistema de evaluación y el establecimiento de medidas contractuales entre administración y centros (públicos y privados) que permitan explicitar objetivos de mejora y revisar su grado de cumplimiento.

Serán mucho más significativos los efectos derivados de una mayor coherencia con el uso de los recursos disponibles (humanos, económicos y tecnológicos) que los que pueden obtenerse mediante la apelación tradicional a más y más recursos. Especialmente si no somos capaces de modificar los parámetros de distribución presupuestaria que nos caracterizan. Josep Maria Vallès escribía hace un tiempo en este mismo diario que el discurso incrementalista no es válido. Si alguien está enfermo, decía, y le damos una medicina y no mejora, al médico no se le ocurrirá ir incrementando la dosis sin poner ningún techo. Seguramente buscará fórmulas alternativas, combinaciones de fármacos o una organización horaria de las dosis diferentes.

Pues bien; de eso se trata. De buscar nuevas fórmulas de organización, que den más sentido al objetivo marcado, consolidando los derechos de la ciudadanía y que hagan que el concepto de servicio público en educación, tenga todo su sentido.

[inici](#)

EL PAIS. 11.05.10

OPINION

PROHIBIT ALS PARES

NAJAT EL HACHMI

Només una o dues generacions enrere els pares no anaven mai a veure el nen a jugar a futbol. Amb prou feines els acompanyaven a l'escola. Vistos els fruits dels que van créixer amb tal grau d'independència, no sabria dir si va ser positiu o negatiu. El que està clar és que en algun moment es va produir un punt d'inflexió i un gruix important de pares i mares de tot el món occidental modern van començar a acompanyar els seus fills a tot arreu fins a edats vergonyoses, agafant-los de la maneta no fos cas que es traumatitzessin. Són la generació amb els

progenitors més neuròtics de la història que han assistit a tots, absolutament tots els esdeveniments socials de la seva descendència. ¿Cal realment tanta participació? ¿Cal de debò la presència dels familiars a les competicions esportives escolars, posem per cas? Vist el que vaig veure dissabte passat en un partit d'handbol per a alumnes de primària, no només diria que no fa falta, sinó que s'hauria de prohibir amb urgència. Que sí, que està molt bé que animis la teva canalla, però d'aquí a fer de segon entrenador, donar instruccions contínuament mentre es disputa el partit com si al teu fill li anés la vida o el summum dels summums, començar a insultar l'àrbitre, els jugadors de l'altre equip i els que no ho fan prou bé del teu, ¿tot això cal? Sondejo altres persones i m'expliquen que encara és pitjor l'espectacle que ofereixen els adults en els partits de futbol. La gran paradoxa és veure que els jugadors són tot allò que promou l'esport: solidaris, bons companys, nets en el joc, comprensius i compassius amb els del propi equip però també de l'altre mentre senten, de fons, el brogit eixordador d'uns pares impresentables. El més trist de tot plegat és veure que aquells més refinats, intel·lectuals i civilitzats siguin els que més criden i insulten. I el que és aterridor és descobrir que, al cap d'una estona de ser dins d'aquest caldo de cultiu, tu mateixa comences a esmolar les paraules que facin possible l'ensorrament moral de l'altre i la victòria del teu.

[inici](#)

EL PAIS. 11.05.10

REPORTAJE

ETERNAMENTE CANSADOS

Los enfermos de síndrome de fatiga crónica reclaman unidades de tratamiento multidisciplinar en la sanidad pública y una mayor visibilidad

Carmen Ovejero tiene 53 años y un cuerpo en el que no siempre se reconoce. Padece Síndrome de Fatiga Crónica (SFC), además de fibromialgia y síndrome de sensibilidad química. Como ella, muchos enfermos sólo son diagnosticados tras un peregrinaje médico que puede durar años. Un tiempo que se pierde en la nada o que hace progresar el deterioro.

Lograr un buen diagnóstico no es fácil. Además de dar con el especialista adecuado, los pacientes tienen que someterse a determinadas pruebas para confirmar la dolencia, generalmente por el sistema privado, lo que supone un gasto que oscila entre 1.000 y 3.000 euros. La madrileña Carmen Ovejero incluso viajó a Barcelona hace unos años en busca de diagnóstico. De ese modo, pacientes de 40 o 50 años a los que algún especialista negó años atrás que estuvieran enfermos tienen que convivir con un cuerpo que ya no es el suyo sino el de alguien cercano a los 80 años.

"Anímicamente me siento indignada: si he llegado a este estado es porque no me trataron al principio", dice Ovejero. "Mi vida se ha parado y de ser activa he pasado a no ser útil. Sólo me dedico a cuidarme y a colaborar con la Asociación madrileña de Encefalomiелitis Miálgica / Síndrome de Fatiga Crónica y Disfunción inmune (AEMEM / SFCDI) a la que pertenezco. Pero sigo adelante; a otros les da por deprimirse".

Muchos de ellos se sienten invisibles. Tan ignorados que todas las organizaciones involucradas, entre ellas las 67 que integran la Confederación Nacional de Fibromialgia y SFC, piden que la sanidad pública les atienda.

"El SFC es una enfermedad de base molecular, una disfunción del sistema inmune. Los criterios de diagnóstico están definidos desde hace más de 30 años. No es algo nuevo. Es cierto que hasta hace unos 15 años era desconocida y se daba cierto infradiagnóstico. Ahora el riesgo es el sobrediagnóstico", dice la doctora Ana García Quintana, pionera en el tratamiento de esta enfermedad. "Y no porque se haya producido un boom de casos, sino porque al hacerse más popular puede haber cierta tendencia a diagnosticar todavía por descarte. Pero la realidad es que hay criterios descritos por investigadores estadounidenses y canadienses que han sido validados por la comunidad científica", explica.

No es una enfermedad rara, ya que en España la padece entre el 0,5% y el 1% de la población. "Al llevar asociadas alteraciones neurológicas, neurocognitivas, cardiorrespiratorias, endocrinas, motoras, etcétera, el tratamiento tiene que ser multidisciplinar", afirma García Quintana. "Intervienen varios factores, pero el desencadenante más frecuente es una infección vírica. El caso más típico se desarrolla tras un cuadro vírico con posterior hiperactividad inmune. Por ejemplo, en torno al 11 de septiembre hubo un brote por inhalaciones de sustancias tóxicas. De forma añadida se puede generar un trastorno ansioso depresivo secundario. Pero por el desgaste físico, no porque sea algo psicossomático", añade.

No obstante, para algunos el SFC es aún un mal de nombre complejo y para el profano, equívoco: no se trata de una fatiga causada por el esfuerzo, sino por el mismo mal. La paradoja es que a pesar de conocerse mejor "la sanidad pública no está dando en España una respuesta multidisciplinar", señala la médico. "En Barcelona hay

ya unidades en los hospitales Vall d'Hebron y el Clínic. En Madrid no, aunque se está empezando a hacer algo en La Paz y el 12 de Octubre", añade. "Estos enfermos sufren infecciones recurrentes. Cualquier factor que sobreactive el sistema inmune puede contribuir a que rebrote un proceso vírico", prosigue. García Quintana dirige un grupo especializado en un centro privado en Barcelona y pasa consulta en otra clínica situada en Alcobendas (Madrid).

Ovejero gestionaba proyectos empresariales en la Comunidad de Madrid. Pero "hubo un momento en que ya no podía rendir lo mismo. Por mis dolores, mis disfunciones cognitivas y frecuentes mareos, tenía que interrumpir la tarea varias veces. Empezó el declive", relata. "En estos momentos la investigación gira en torno a un estudio publicado en Science que ha demostrado que en el 60% de enfermos estudiados se halla el virus XMRV, un retrovirus", explica la doctora. "Si se confirma que es el agente causal se podría fabricar el medicamento idóneo", añade.

El XMRV se ha convertido ya en la gran esperanza para las asociaciones de enfermos. Sus miembros piden a las autoridades que se comprueben y se repliquen los resultados para ver si ese virus está presente en los enfermos españoles. Por ahora, siguen un tratamiento múltiple: antioxidantes, antivíricos o antibióticos para las infecciones, antiinflamatorios... "Un arsenal", dicen. Este mal es más habitual en mujeres, la mayoría en la tercera y cuarta década de su vida, "pero puede afectar también a niños", advierte García Quintana.

Aunque Ovejero padece SFC y fibromialgia (pertenece también a Afibrom, Asociación de Fibromialgia Madrileña), "son dos procesos distintos. Es cierto que el 60% o 70% de los enfermos establecen cuadros de ambas dolencias, pero no hay que identificarlas", sostiene García Quintana. "La fibromialgia es una disfunción de la percepción del dolor, que se vuelve más intenso y duradero. También está infradiagnosticada", precisa.

Al padecer dolor crónico en músculos y articulaciones, "algunos no pueden soportar los abrazos de sus hijos", dijo el doctor Luis Miguel Torres en un reciente Seminario de la cátedra externa del Dolor de la Universidad de Cádiz. Afecta a más de un millón de españoles y muchos hombres diagnosticados se resisten a aceptar esta dolencia considerada femenina hasta hace poco.

"Te remiten al reumatólogo o si no hay daños orgánicos a Psiquiatría", concluye Ovejero. "Pero yo lo que quiero es que me curen. No que me apoyen".

[inici](#)

EL PUNT. 11.05.10

MARIUS RUBIRALTA SECRETARI D'ESTAT D'UNIVERSITATS

«S'HA MILLORAT EL MODEL DE BEQUES SALARI DESTINADES ALS UNIVERSITARIS»

Rubiralta valora de manera molt positiva el procés de canvi i afirma que el full de ruta que s'ha aprovat per a les universitats les farà del tot competitives dins l'escenari europeu

Màrius Rubiralta, secretari d'Estat d'Universitats des de l'abril del 2008, és nascut a Manresa, doctor en ciències químiques i, entre altres càrrecs, va ser rector de la Universitat de Barcelona. La seva posició és ara clau en tot el procés de canvi del sector universitari. Rubiralta va ser dividendres a Girona, en una reunió de treball amb la sectorial d'universitats del PSC.

–Com veu la situació de les universitats a l'Estat espanyol i concretament d'universitats com la UdG. Com s'han de situar les universitats mitjaneres en un escenari cada cop més competitiu?

–«Cada universitat té el seu paper. El que cal és trobar les fortaleces de cadascuna, i marcar la diferència. Abans el sistema universitari espanyol era massa homogeni i el que fa falta ara és que cada universitat es posicioni. Cal potenciar el coneixement per sortir de la crisi amb universitats potents.»

–Va dir quan era rector de la Universitat de Barcelona que un tema pendent era el sistema de finançament de l'ensenyament superior. Encara ho pensa?

–«He treballat un any i mig en aquest tema i ja s'ha aprovat un document sobre millores i seguiment del finançament. Serà un full de ruta per marcar una estratègia i desenvolupar inversions.»

–S'ha dit que el pla de Bolonya privatitzarà la universitat. Què n'opina?

–«La universitat no ha de perdre la identitat pròpia i cal salvaguardar la universitat democràtica europea.»

–El curs vinent han d'estar reconvertits a graus tots els estudis universitaris per als estudiants de primer. Què passarà amb les persones que tenen una llicenciatura a mitges i que ara no estudien. Hi haurà un període transitori?

–«Sempre que hi ha un canvi de sistema es respecten les persones que estan en el camí de l'antic pla. Les universitats establiran les vies adequades i aprovaran el procés. Es poden convalidar estudis o establir vies de pont entre un model i l'altre. Cal dir que en el cas de les persones que ja tenen una llicenciatura, no hi ha cap diferència en l'àmbit professional amb els graus.»

–Si als estudiants universitaris se'ls requereix més esforç, es podrà compaginar treball i estudis? S'incrementaran les beques?

–«S'ha de permetre que les persones que treballen puguin tenir una velocitat en els estudis diferent, però a més es millora el model de beques salari (el govern ha augmentat un 3,5% la quantia destinada a aquestes beques per al curs vinent).»

[inici](#)

AVUI. 11.05.10

LES ESCOLES D'ARQUITECTES TÈCNICS EXIGEIXEN SABER SI PODEN IMPARTIR EL TÍTOL DE GRAU

El Suprem va donar la raó als enginyers industrials i impedeix que el títol s'anomeni grau d'enginyer en edificació | El ministeri no s'hi ha posicionat

La conferència de directors que agrupa els trenta-un centres universitaris de tot l'Estat que imparteixen estudis d'arquitectura tècnica i enginyeria en edificació ha demanat al ministeri d'Educació que es posicioni en relació amb l'ensenyament de grau en enginyeria en edificació, després que el Tribunal Suprem hagi emès una sentència -favorable als enginyers industrials- que impedeix a aquests centres utilitzar aquest nom perquè es "presta a confusió".

Els directors de centres universitaris, que es van reunir el 28 d'abril a Madrid, expliquen que hi ha "30.000 estudiants matriculats a les nostres escoles i 3.000 graduats en enginyeria en edificació" que reclamen "respostes clares davant aquesta situació i la confirmació que els estudis de grau que estan cursant estan habilitats per exercir la professió regulada d'arquitecte tècnic". La carrera d'arquitecte tècnic (aparelladors) acabarà sent substituïda pel grau d'enginyeria en edificació per l'adaptació al pla Bolonya.

La conferència de directors recorda, en un text que ha enviat al ministeri i que ha penjat a les webs de les seves escoles, que el 2005 els centres universitaris que imparteixen aquests estudis van elaborar un llibre blanc, aprovat pel ministeri i l'Agència Nacional d'Avaluació de Qualitat i Acreditació, en què s'analitzaven "els estudis comparables als d'arquitecte tècnic a la Unió Europea quant a competències i coneixement". En aquest llibre blanc es va consensuar unànimement la denominació del títol de grau en enginyeria en edificació "com a denominació més reconeixible a nivell europeu i que no suposava cap tipus de dubte sobre el perfil formatiu i professional".

"El ministeri -recorden els directors- va utilitzar el llibre blanc per redactar l'ordre ministerial i elaborar els plans d'estudis que estableixen les competències del títol de graduat en enginyer d'edificació, que habilita per a l'exercici professional d'arquitecte tècnic".

[inici](#)